

JUHÁSZ TIBOR

Városom

10,

A srác egy babakocsiba szíjazott gázpalackot tolt. Az elkopott műanyag kerekek meg-megbukkantak az utca térkövein. A rendszertelenül elhelyezett csatornafedelek köré gyűlt tócsákban habzott a fény, a legtöbb szembejövő, kissé groteszkül a napsütésben, feje fölé tartotta esernyőjét. Mikor mellém ért, kért egy cigarettát, s meg sem várva válaszomat, továbbment. Néztam utána, míg az utcával nem kanyarodott, balra, amerre a putrik vannak, a szemételep meg az állatmenhely, ahonnan úgy menekülnek a kutyák, mintha üldöznék őket.

Késő este titokban kaparják fel őket az útról, mindig látom, nem bírok aludni.

11,

Lapos tetők ezredelt hossza. Mint egy levegős, mély szaxofonhang, a hold sokáig kitarzott. Nem tudom, miért nem jártam ide gyakrabban. Talán a szél miatt, e nyolcemeletes tetején szinte állandóan fújt, a paraszat kikapta ujjaim közül, és lökdösött, mintha engem is akarna. Azt sem értettem soha, miért foglal le, amit már annyiszor láttam, ahogy az öngyulladás négyyszögek hemzsegni kezdenek, és az épületek közötti medrek csordultig telnek decibellel. Addig maradtam, mígnem engem is ellepett, átvettem hullámaid, és úgy léptem a szokásos reggeli hangzatok után a járdára, mint az a férfi, aki velem egyszerre lépett ki a szemközi kapu alól.

12,

Az egymás mellett élés elsimított betondíszletei között kátyúk és közlekedési táblák hallgatása. A dekoráció miatt idetelepített tujákon megült az este párlata, lábaim alatt ragacsosan cuppogott az éjszaka. Most is tőled el, szerep nélkül és csalódva. Az elmaradozó iskolák, irodák, buszmegállók alakjai túlságosan is amatőrök és porosak voltak, mintha régen vagy tán soha nem is játszottak volna közöttük semmi emlékezetre méltót. Az emlékművek repedéseiben mocsokként gyűlt ki a huszonharmadik óra. Eszembe jutott, amit mondtál, hogy mivel mindent befed, nem hazudik. Közlekedési lámpák hármasa váltotta egymást, a fülembe ragadt nyüzsgéshez igazítva az üres utakat.